

dende mener og tror at vide om de svenske myndigheders holdning til svanemærket. Han fastslår det næsten som en ubrydelig kendsgerning, at de svenske myndigheder nu har trukket sig ud af arbejdet med svanemærket.

Vi kan overhovedet ikke bekræfte disse oplysninger, og der er tale om en almindelig misforståelse, hvis man tror, at miljømyndighederne selv deltager i kriteriefastsættelsen. Myndighederne godkender kriterierne, sidder i det nævn, der tager stilling til kriterierne, men man overlader det til en privat organisation, ligesom man også gør det med hensyn til standarder på andre områder. Det er også den danske regerings opfattelse, at vi i Danmark skal finde en privat organisation, der skal tage sig af det her spørgsmål.

Så ikke bare mener jeg, der er tale om skæve oplysninger og oplysninger, som man kan overraskes over overhovedet skal præge debatten i Folketinget, men der er også tale om en klar misforståelse med hensyn til, hvordan mærket overhovedet fungerer.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Når jeg forbereder mig til sådan en debat, taler jeg med dem, der henvender sig, jeg henvender mig selv til en række mennesker, jeg beder om at få, hvad de siger, på tryk, og jeg mener, det er væsentligt, at det indgår i debatten. Hvis miljøministeren har andre erfaringer, ser vi frem til at få en klar afkræftelse, og kan det ikke nås under debatten her, modtager vi den gerne senere, for debatten er jo ikke slut i dag. Vi skal lave et lovforslag, og jeg synes da, det er meget væsentligt, at vi får en klar bekræftelse af, om de svenske myndigheder kan acceptere den måde, det foregår på.

Jeg har nævnt et shampoo-eksempel. Det har jeg fra samme kilde eller fra en yderligere kilde. Det vil jeg gerne have ministeren ulejlig sig med at kommentere. I al fald kan ministeren gøre det teoretisk, som jeg kan gøre det, nemlig at hvis man kan fortynde sig ud af problemerne, er vi så ikke et problem? Jeg troede, det var den miljøpolitik, vi forlod langt tilbage, at vi bare gjorde skorstenen højere og sendte røgen over til svenskerne eller gjorde ledningen tynd og førte den længere ud i Lillebælt, så giften kunne blive fortyndet.

Det mener jeg ikke er vejen frem i en miljøpolitik, og at det kan lade sig gøre med shampoomærket – og som jeg har forstået på mine

kilder, jeg har ikke selv talt med alle svenske handlende, har de sagt nej til at være med, fordi de mener, det er useriøst – vil jeg også bede ministeren om at tjekke ved samme lejlighed hos de samme kilder.

Jens Vibjerg (V):

I Venstre går vi ind for reel og relevant mærkning. Forbrugeren skal have mulighed for ud fra egne præmisser at foretage valg og fravalg. Det ønsker forbrugeren, og det ønsker Venstre. Derfor skal vi have en mærkning, der imødekommer disse ønsker. Samtidig skal mærkningsreglerne være indrettet, så de støtter dansk eksport, og på intet område er det vel mere vigtigt end netop på miljøområdet, hvor Danmark ønsker at være et foregangsland på alle områder.

Af de på markedet værende miljømærker er det Venstres opfattelse, at EU's miljømærke, Blomsten, bedst lever op til de fremtidige krav, idet det nordiske miljømærke, Svanen, har en række svagheder. Ud fra et miljøsynspunkt har det den store svaghed, at det stort set ikke tager hensyn til energiforbruget. Det er ikke upåvirket af at være blevet til i et marked, hvor vand og kernekraft er den dominerende energikilde. Det må tale til en energiministers hjerte, en energiminister, der samtidig er miljøminister.

Et andet væsentligt aspekt til ugunst for svanemærket er, at det kun dækker ca. 20 pct. af den danske industrieksport i modsætning til EU's blomstermærke, der dækker ca. 65 pct. af industriens eksport. Svanemærket er også væsentligt dyrere for virksomhederne og dermed også for forbrugeren, idet der kun er forbrugeren til at betale for de øgede omkostninger. Ministeren og hr. Jørn Jespersen har jo påpeget en række andre problemer med svanemærket, og dem er vi også enige i; svanemærket kan måske også opfattes som en teknisk handelshindring.

EU's miljømærke, Blomsten, har en række fordele. En ensartet mærkning i alle EU-lande giver en mærkning, man kan forholde sig til. En række forskellige mærker er mere vildledende end vejledende. Det er vigtigt, at man som forbruger ikke bliver vildledt i mærkningsjunglen. Miljøstyrelsen skriver selv i en af sine publikationer, at jo flere forskellige miljømærker der er, desto mere uoverskueligt vil deres budskab ofte være, at det fælles europæiske miljømærke er med til at koordinere de forskellige europæiske initiativer til fordel for miljøet, at miljømærket fortæller forbrugeren, hvilke produkter der reelt